

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1 По1 8/18
03.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Верољуба Цветковића, председника већа, Милимира Лукића, Наде Зец, Бојане Пауновић и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика у вези члана 61 став 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Минића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.бр. 23/17 од 27.10.2017. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Честа и браниоца окривљеног, адвоката Мирјане Милановић, која се јавила по заменичком пуномоћју за браниоца окривљеног, адвоката Момчила Минића, дана 03. јула 2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Минића, у делу којим се побија одлука о кривичној санкцији, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.бр. 23/17 од 27.10.2017. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење окривљеног АА, због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у продуженом трајању из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, у вези члана 61 став 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **осуђује на казну затвора у трајању од 3 (три) године**, док се жалба браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБИЈА** као неоснована и првостепена пресуда у преосталом, непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.бр. 23/17 од 27.10.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у продуженом трајању из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ, па је осуђен на казну

затвора у трајању од 4 године.

Од окривљеног је, сходно одредби члана 91 и 92 КЗ, одузета противправна имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 1.200 евра у динарској противвредности, по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, коју је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Окривљени АА обавезан је да суду плати на име трошкова кривичног поступка износ од 20.365,78 динара, а на име паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Минић, због битне повреде одредаба ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА ослободити оптужбе за кривично дело из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ, те да бранилац буде позван на јавну седницу другостепеног већа.

Тужилац за организовани криминал у поднеску Ктж.бр. 13/18 од 07.05.2018. године предложио је да се жалба браниоца окривљеног АА одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Честа и браниоца окривљеног АА, адвоката Мирјане Милановић, која се јавила по заменичком пуномоћју за браниоца, адвоката Момчила Минића, а на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и писаног изјашњења Тужиоца за организовани криминал, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека побијане пресуде противречна сама себи, пресуда нема разлога и у њој нису дати наведени разлози о чињеницама који су предмет доказивања, а разлози који су дати су потпуно нејасни и противречни, па није могуће испитати законитост и правилност пресуде. Даље се жалбом истиче да је побијаном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 1 КЗ, обзиром да је окривљени АА осуђен за предузимање одређених радњи на територији других држава, које радње не представљају кривично дело у нашем кривичном законодавству. Током првостепеног поступка утврђено је да је окривљени АА возио путничко возило испред возила којим су превозени мигранти на релацији од Мађарске до Аустрије и да возаче возила које превозе мигранте обавештава о евентуалном присуству полиције на путу, а није утврђено да је окривљени било коме омогућио да недозвољено пређе границу

Републике Србије, да недозвољено борави у Србији, као ни транзит преко територије Републике Србије, па радња за коју је утврђено да је извршио окривљени не представља кривично дело у Републици Србији. Такође се истиче да је окривљени у тачки 4 осуђен због тога што је дана 24.03.2016. године омогућио лицима са подручја Аутономне Покрајине Косова и Метохије нелагалан транзит кроз Србију, па како се ради о лицима која су рођена на територији Републике Србије, АП Косова и Метохије, односно држављанима Републике Србије, то исти не могу бити мигранти у сопственој држави, чиме је такође повређен кривични закон.

По оцени Апелационог суда у Београду, неосновани су наводи жалбе браниоца окривљеног којима се истиче да су нејасни разлози које даје првостепени суд за одбијање предлога одбране за саслушање сведока ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ. Ово стога што је правилно првостепени суд одбио овај предлог, имајући у виду да су наведена лица током претходног поступка имала статус окривљених у овом кривичном поступку, поводом истих радњи за које је оптужен и окривљени АА и закључили су споразуме о признању кривичних дела, те су осуђени правноснажним пресудама које је суд извео као доказ, па не могу имати двоструко својство у овом кривичном поступку, а наводи из жалбе да се на таквој пресуди не може заснивати судска одлука су неосновани, обзиром да одлука у овом кривичном поступку није заснована на наведеним споразумима, већ на свим осталим доказима који су у току поступка изведени, а које је првостепени суд јасно образложио.

Такође, правилно је првостепени суд одбио предлог браниоца окривљеног да се у доказном поступку испитају у својству сведока ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ, односно лица којима је окривљени АА омогућио нелегалан транзит кроз Републику Србију, правилно нашавши да исти не би допринели утврђивању чињеничног стања, које је у потпуности утврђено, а које се односи на недозвољен транзит тих лица кроз Републику Србију, посебно узевши у обзир животну ситуацију у којој су се конкретном приликом нашли и који свакако нису били у могућности да утврђују идентитет једног од припадника организоване криминалне групе, који им је омогућио недозвољен транзит кроз Републику Србију, односно окривљеног АА, а што је прихватио и овај суд, обзиром да би извођење доказа на ове околности непотребно водило одуговлачењу кривичног поступка, што је у супротности са начелима економичности и ефикасности кривичног поступка.

Наиме, предлози за извођење доказа подлежу оцени првостепеног суда у погледу њихове основаности, односно значаја за потпуно и правилно утврђење чињеница које су предмет доказивања, те у том циљу суд није обавезан да изведе све предложене доказе, због чега су супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

По оцени овог суда, неосновано се у жалби истиче да је првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, указујући да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи, да пресуда нема разлога и у њој нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а разлози који су дати да су потпуно нејасни и противречни.

Наиме, насупрот изнетим жалбеним наводима првостепени суд је на основу изведених и савесно цењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, правилно извео закључак о постојању чињеница, како оних које чине обележја кривичног дела у питању, тако и чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу. Такође, изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи све оно што у смислу одредаба ЗКП треба да садржи, због чега су супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Иначе, осим наведеног, жалбом се између осталог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем да суд није утврдио све чињенице које су одлучне за правилно пресуђење у овој кривично-правној ствари.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, а у склопу изнете одбране окривљеног, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање које је наведено у изреци побијане пресуде. Наиме, првостепени суд је правилно ценио одбрану окривљеног АА, а коју је прихватио у делу у коме је навео да је његов задатак био да вози путничко моторно возило испред возила којим су превозени мигранти на релацији од Мађарске до Аустрије и да возача тог возила обавештава о евентуалном присуству полиције на путу, да је задатке добијао од ББ и ЂЂ, који су му давали возила којима је управљао конкретним приликама, гориво за та возила и 200 евра по свакој тури, да је знао да се у возилима којима је био "чистач" превозе мигранти, да му је познато да је ББ имао неког човека на Косову који му је довозио мигранте, који су илегално прелазили границу, да је од ББ сазнао да се мигранти до поласка преко границе смештају и вили "... " и другим вилама на ..., да је чекао да га позову ББ и ЂЂ и да му кажу када су мигранти прешли границу и да је тада из Србије прелазио у Мађарску и вршио свој задатак, да је задатак добијао 3-4 сата пре него што је предузимао извршење задатка "чистача" у Мађарској, да је по доласку у Аустрију давао телефонски сигнал да је све чисто, да му је познато да је возач мигранта био ЕЕ, а да му је ГГ чистио пут, да је ЗЗ био возач миграната од места смештаја до близу границе Србије и Мађарске, као и да је разлог због кога је прихватио да ово ради био материјалне природе, а која одбрана је потврђена другим изведеним доказима, односно пресудама Вишег суда у Београду Посебног одељења Спк.По1.бр. 67/16 од 09.11.2016. године и Спк.По1.бр. 83/16 од 22.12.2016. године, као и увидом у СМС поруке од 22.04.2016. године и 26.04.2016. године између окривљеног АА и ББ, СМС комуникацијама и писменим доказима у списима предмета, а што је све првостепени суд детаљно и јасно образложио. При томе је првостепени суд је у односу на све радње окривљеног, догађаје наведене под тачкама 1,2,3,5 и 6 изреке побијане пресуде дао јасне и детаљне разлоге, те детаљно анализирао све доказе на основу којих је утврдио чињенично стање, а што је прихватио и овај суд. Стога је, по оцени овог суда, првостепени суд довољно расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, те је за свој закључак дао јасне и аргументоване разлоге,

који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Што се тиче догађаја од 24.03.2016. године, наведеног у тачки 4 изреке побијане пресуде, правилно је првостепени суд нашао да је окривљени дана 24.03.2016. године као припадник организоване криминалне групе, омогућавао другим лицима недозвољен транзит кроз Србију, тако што је ББ организовао кријумчарење укупно шест лица са подручја АП Косова и Метохије, од објекта у коме су били смештени, виле „...“ на ... до града Беча у Аустрији, након што су та лица заинтересована за одлазак у земље Европске уније на неутврђен начин стигла на територију Суботице-Палића, ББ је организовао њихов недозвољен прелаз границе Србије и Мађарске, тако што је успоставио контакт са ГГ, којом приликом га је ангажовао да буде возач тих лица са подручја Мађарске до Аустрије, што је он и учинио, тако што је ангажовао ДД, а након што је организован недозвољен транзит миграната трасом пута до њихове жељене дестинације, а ББ и окривљени АА су преузели та лица из виле „...“ на ... и омогућили им недозвољен транзит кроз Србију, тако што су их путничким моторним возилом превезли од ... до унапред договореног места у близини државне границе Србије и Мађарске, где их је преузео ВВ и омогућио им недозвољен прелаз државне границе. У односу на овај догађај првостепени суд правилно није прихватио одбрану окривљеног АА у делу у коме је навео да није тачно да је дана 24.03.2016. године преузео мигранте из објекта „...“ на ..., односно да их није развозио по Србији, налазећи да је иста у супротности са осталим изведеним доказима и противречна сама себи, а што је суд детаљно образложио на страни 57 образложења побијане пресуде, а чињенично стање у односу на овај догађај суд је утврдио на основу Евиденције о лицима над којима је извршена гранична контрола МУП-РС – Управе граничне полиције од 09.06.2016. године о преласцима државне границе, чарта приказа комуникација у периоду од 24.03.2016. године у 12,00 часова до 25.03.2016. године у 12,00 часова, као и из чарта приказа кретања наведеног броја телефона по базним станицама у периоду од 24.03.2016. године у 16,00 часова до 25.03.2016. године у 20,30 часова, као и из пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења Спк.По1 бр. 67/16 од 09.11.2016. године, Спк.По1 бр. 50/16 од 19.09.2016. године, Спк.По1 бр. 40/16 од 16.08.2016. године, Спк.По1 бр. 39/16 од 16.08.2016. године, службене белешке МУП-РС, Дирекције полиције, Управе граничне полиције – Одељења за границу, Регионалног центра ГП према Мађарској од 25.03.2016. године, службене белешке МУП-РС, Дирекција полиције, Управа граничне полиције, Регионалног центра граничне полиције према Мађарској, Суботица, Одсека за сузбијање прекограничног криминала, илегалних миграција и трговине људима од 28.03.2018. године, као и интензивне комуникације коју су тога дана имали ББ и АА, а коју је суд детаљно и јасно образложио, што је прихватио и овај суд, због чега је чињенично стање у односу на ову тачку изреке побијане пресуде правилно и у потпуности утврђено.

У том смислу, наводи жалбе браниоца окривљеног којима се истиче да је окривљени АА осуђен због тога што је дана 24.03.2016. године омогућио нелегалан транзит кроз Србију лицима са подручја Аутономне Покрајине Косова и Метохије, па како се ради о лицима која су рођена на територији Републике Србије, АП Косова и

Метохије, односно држављанима Републике Србије, то исти не могу бити мигранти у сопственој држави, оцењени су као неосновани. Наиме, учинилац кривичног дела из члана 350 став 2 Кривичног законика може бити онај ко у намери да себи или другом прибави какву корист омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, дакле радња извршења састоји се у омогућавању другоме да недозвољено пређе границу Србије, да недозвољено борави или се превезе кроз Србију, што значи да учинилац овог кривичног дела може бити свако ко омогућава другоме недозвољени прелаз границе Србије, а то друго лице коме се омогућава недозвољен прелаз границе може бити и држављанин Републике Србије, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Што се тиче навода жалбе којима се истиче да је првостепени суд повредио кривични закон, јер радње које је предузимао окривљени на територији Мађарске и Аустрије не могу представљати радњу извршења кривичног дела из члана 350 став 2 и 4 КЗ, овај суд је нашао да су исти неосновани, имајући у виду да у оквиру организоване криминалне групе постоји претходни договор у оквиру групе, односно да исти делују на бази поделе улога, обзиром на сложеност и бројност радњи које су предузете, па радња коју је конкретном приликом предузео окривљени АА је једна од неопходних и међусобно повезаних радњи, које су ради реализације заједничког циља омогућавања недозвољеног преласа границе Србије предузели организатори организоване криминалне групе ЂЂ и ББ, као и припадници организоване криминалне групе АА, ГГ, ДД и ЕЕ, те да су сви елементи овог договора у међусобној подели улога неопходни да би се извршило кривично дело за које је окривљени оглашен кривим. Чињеница да је окривљени АА предузимао неке радње и на територији Мађарске и Аустрије, када је имао улогу "чистача" пута није од утицаја на другачије одлучивање, како је правилно нашао првостепени суд, обзиром да се радња извршења кривичног дела из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ састоји у омогућавању другоме недозвољеног преласка границе Србије, у намери да се себи или другом прибави каква корист, при чему појам омогућавања преласка државне границе у смислу наведене законске одредбе не представља само радњу која непосредно означава прелаз саме демаркационе линије између две земље, већ обухвата све оне радње које су повезане са тим и без којих недозвољени прелаз границе другом лицу не би био могућ, а посебно имајући у виду да је окривљени радњу извршења започињао на територији Републике Србије, где је постигао договор са организаторима организоване криминалне групе, где је преузимао возила која су му организатори у ту сврху давали, као и мобилне телефоне које је приликом извршења кривичног дела користио, а да је тек након тога предузимао радње и на територијама других држава, те да је радње кривичног дела завршавао опет на територији Републике Србије, где је враћао организаторима возила и мобилне телефоне које је користио у извршењу дела. Како је окривљени поступао у оквиру организоване криминалне групе са другим лицима, то указује на њихову функционалну повезаност кроз заједничко деловање у циљу омогућавања недозвољеног преласка границе Србије наведеним лицима, на њиховом путу до Аустрије као крајње дестинације, па радње које је окривљени АА започео да предузима на територији Републике Србије, а наставио да извршава на територијама Мађарске и Аустрије представљају једну у ланцу планираних и међусобно повезаних предузетих радњи, у циљу потпуне реализације

недозвољеног преласка државне границе другим лицима, како је правилно закључио првостепени суд, а што је прихватио и овај суд.

Дакле, имајући у виду све напред наведено, првостепени суд је на правилно и у потпуности утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумачарење људи у продуженом трајању из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ, за која га је огласио кривим, па се изјављеном жалбом неосновано побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом изјављене жалбе браниоца окривљеног, овај суд налази да је жалба браниоца окривљеног у овом делу основана.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одбрана и њена висина правилно одмерена, али овим околностима није дао адекватан значај. Тако, од олакшавајућих околности на страни окривљеног првостепени суд је ценио чињеницу да окривљени раније није осуђиван, да је млад човек, да је кривично дело извршио као млађе пунолетно лице, а отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао. Међутим, имајући у виду наведене олакшавајуће околности, чињеницу да се ради о младом човеку који није осуђиван, а посебно чињеницу на страни окривљеног није било отежавајућих околности, то је Апелациони суд у Београду усвојио жалбу браниоца окривљеног у делу који се односи на одлуку о кривичној санкцији, па је окривљеног АА због извршења кривичног дела из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ осудио на казну затвора у трајању од 3 године, налазећи да ће се овако одмереном казном у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, и да је иста у свему у складу са тежином учињеног кривичног дела и степеном кривице окривљеног као учиниоца, те насталим последицама.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд донео одлуку о одузимању имовинске користи, тако што је сходно одредби члана 91 и 92 КЗ, од окривљеног одузео противправну имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела у износу од 1.2000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, који износ је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а при чему је узео у обзир чињеницу да је окривљени АА у својој одбрани навео да је за сваку туру за коју су га ангажовали организатори организоване криминалне групе ББ и ЂЂ био плаћен износом од 200 евра, да је обављао задатке по њиховим налозима више од шест пута, да је добио укупно 2.000 евра, али да му нису све радње које је обавио за њих платили, већ су му остали дужни, те је суд нашао да је окривљени радњама које су ушле у састав кривичног дела за које је оглашен кривим прибавио противправну имовинску корист у износу од 1.200 евра, а имајући у виду да му је оптужницом стављено на терет да је

извршио још шест радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела. Првостепени суд је нашао да током поступка нису презентовани докази којима се поткрепљује предлог тужилаштва да се од окривљеног одузме противправна имовинска корист у укупном износу од 2.000 евра, а да је признање окривљеног дато у претходном поступку у овом делу излази ван оквира оптужбе и да није поткрепљено другим изведеним доказима, па је донео одлуку да се одузме имовинска корист у износу од 1.200 евра, како је горе наведено, а што је прихватио и овај суд. Како је за овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, то исти жалбеним наводима браниоца окривљеног нису доведени у сумњу.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 и 459 Законика о кривичном поступку, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар
Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија
Верољуб Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић